

De drie rovers en Camiel — die met zijn achternaam Dobbelaere heette — lieten wij voor de hoeve.

Cartouche, alias Mathijs Verbinnen, en de boer gingen samen door de poort. Bakelandt en Daneel verborgen zich achter de haag, wel wat ongerust over de afloop van dit waagspel. En de kapitein van 't Vrijbos zou nu niet meer spotten met zijn collega uit 't Antwerpse, die zo stout durfde handelen!

Cartouche vermaande nog eens zijn slachtoffer, toen de voordeur der woning geopend werd. De rover drukte zijn pistool tegen de hand van de boer en fluisterde:

— Opgelet, uw leven hangt aan een draadje.

Twee mannen kwamen naar buiten: de leurder en Toon, de knecht.

— Wie is daar?... riep de boer.

— Ah, zijt gij er? vroeg Toon verheugd.

En luid riep hij naar binnen. De boer is al op 't hof.

— Zend ze binnen! siste Cartouche.

Maar 't volgend ogenblik stond heel de familie aan deur.

— God zij geloofd! jubelde de boerin. Maar, vader, dat is niet wel gedaan.

Weet ge al dat er een moord gebeurd is.

— Geen stap van mij af... of ik schiet er meer dood! siste Cartouche. Zend ze weg!

De boer sidderde over al zijn leden.

— Handel rap! Zend ze weg! fluisterde Cartouche... Ot ik schiet en loop zelf heen...

— Ge maakt u benauwd voor niets! bracht Dobbelaere er eindelijk met moeite uit. Ik ben immers niet alleen... ik heb een koopman bij mij met wie ik nog een zaak te vereffenen heb.

— Goeden avond mensen, groette Cartouche.

Maar zijn pistool raakte nog altijd Camiel's hand.

— Ik ben haastig, hernam Cartouche. Hij drukte harder tegen de hand van zijn slachtoffer. Vraag de lantaarn aan die man en help mij, fluisterde hij Camiel in 't oor.

— Ja, mijnheer is haastig, zei nu ook de landbouwer. Gaat allen in huis, ik moet even in de slaapkamer zijn. Toon, geef mij de lantaarn eens.

De boerin was wel verwonderd, maar niets vermoedend, nam ze allen in de huiskamer mee en liet Cartouche en haar echtgenoot alleen.

— 'k Ben tevreden over u, fluisterde de rover... Uw leven blijft gespaard en als gij niet te gierig zijt, zullen we voortaan uw hoeve gerust laten.

— Hondermaal bedankt, mijnheer Bakelandt...

— Bakelandt!

— Die zijt gij toch... of bedrieg ik mij...

— Och, dat komt er eigenlijk niet op aan... Uw geld!

De boer haalde een koffer van onder 't bed en opende hem met bevende handen.

Daar lag zijn zuur gewonnen geid.

Bijna bezweek hij voor de verleiding weg te springen en om hulp te roepen...

BAKELANDT

DE PRINS
VAN ORANJE

maar hij zag Cartouche's pistool op zich gericht, dacht aan zijn vriend Seppen... en nam een beurs geld uit de koffer.

— Ze is gevuld met goud, sprak hij.

— Ha! Ik ben tevreden. Geleid me nu tot aan de poort.

— Ja, mijnheer!

Cartouche verliet stout de woning en bij het hek zei hij:

-- Doe de allerbeste groeten aan de koopman en aan uw vrouw!

— Ik zal het doen, mijnheer... Mag ik nu in huis gaan?

— Zeker, vriend! Maar maak geen gerucht, ik weet nu dat ge rijk zijt.

'k Heb het met eigen ogen gezien.

— Mijnheer, ik zal stil zijn!

Dobbelaere liep snel in zijn woning en wierp de deur met een luiden bons toe. Wit als kalk sprong hij de kamer binnen.

— Gered! riep hij.

— Is de koopman al weg? Maar, Camiel wat is er? Camiel, Camiel! kreet de bazin.

— Die koopman was... Bakelandt! riep de landbouwer En meer dan een uur moest ik aan zijn zij gaan... En Seppen is vermoord!

't Is onmogelijk de indruk weer te geven, die deze woorden verwekten.

Bakelandt! Seppen! Vermoord!

Enige ogenblikken heerste er stilte. Toen werd er geroepen en getierd, gekermd en geweend.

Eindelijk kon de boer alles vertellen.

En Toon, niet wetend wat hij deed snelde naar de zolder en begon 't alarm-klokje te kleppen.

— Neen, neen! schreeuwde Dobbelaere. Dat mag niet! Ze zullen terugkeren. Maar akelig, angstig, sidderde klokje door de stille avond.

— Niet doen! riep de boer weer. Ik heb beloofd te zwijgen.

— Zwijgen! kreet zijn vrouw als er zoveel mense in de omtrek wonen.

We kunnen ons geld terug krijgen: Touur, schiet het geweer eens af!

— Neen! riep de boer. Neen, neen.

Doch 't alarm was gegeven. Daarbuiten klonken stemmen.

— Moord, moord! schreeuwden de vrouwen.

De kinderen weenden luide.

Er werd op de deur geklopt.

— Niet openen... Ze zijn daar terug... hij zal schieten... 't is Bakelandt! kreet Dobbelaere in doodsangst.

Maar vrienden stonden daar en weldra klonk het van mond tot mond:

— Bakelandt is hier geweest!

CARTOUCHE ZET ZIJN PROEFSTUK VOORT

Cartouche was zegevierend bij Bakelandt en Daneel teruggekeerd.

— Ik heb het geld, zei hij kalm.

— Waarlijk! riep Bakelandt, Cartouche ge zijt een kerel.

— Hier is de beurs! En de stoutmoedige bandiet wierp ze Bakelandt voor de voeten.

—Ze is voor u! voegde hij er bij.

— Voor mij? Maar gij hebt ze weten te halen.

— Mijn doel is bereikt. 'k Wilde u maar tonen wat ik waard ben. Gij zaagt mij voor een zwakkeling aan. Daarom beloofde ik nog heden avond een meesterstuk te volbrengen.

— 't Was een meesterstuk! bekende Daneel Maar laten we nu voortmaken. We staan hier te babbelen als doodeerlijke mensen.

— Ik haast mij nooit! snoefde Mathijs Verbinnen.

— Hoort, ze luiden al! riep Bakelandt. Onmiddellijk zal er hier volk zijn! Er wonen veel mensen in de buurt.

— Ah, die valsaard... hij had me zo beloofd te zwijgen! gromde Cartouche.

— Maar blijf dan niet staan! riep Bakelandt ongeduldig. Ik hoor reeds stemmen!

— Komt mee! fluisterde Cartouche.

— Naar 't bos...

— Neen, wedervoer Verbinnen. Dan ontmoeten we volk. Komt mee....

Snel volgden Bakelandt en Daneel hun nieuwe gezelschap.

— Hier achter de schuur! Ze zullen ons ver van hier zoeken, sprak Cartouche.

— Wilt ge hier blijven?

— Wel ja! Niemand komt hier zien.

— 't Is waar en toch! Maar 't is te laat om te vluchten, hernam Bakelandt. De drie rovers kropen bij het gebouw.

De boeren spraken samen en besloten dan in drie groepen de rovers na te jagen. 't Spel begon weer... misschien kon men Bakelandt heden onschadelijk maken. Die gedachte bezielde allen!

Cartouche zag een groep vertrekken: een tiental mannen.

— Komt, zei hij tot Bakelandt en Daneel.

— Wacht nog even! fluisterde beiden.

— Neen, komt en vertrouwt op mij!

— Wat wilt ge doen?

— Ge zult het zien. Haast u of 't is te laat! Cartouche begaf zich naar de boeren.

— Halt! riep hij. Wat is er? vroeg hij in 't Frans, we zijn Franse overheidspersonen. Is er iets gebeurd?

Ieder wilde de eerste zijn om de stoutmoedige diefstal te vertellen.

— Niet tegelijk spreken, gebod Cartouche.

Hij nam een der boeren bij de arm:

— Vertel alles, zo ge Frans kent!

De boer schudde 't hoofd. Hij verstond de vreemdeling niet, die hij ook voor een Frans overheidspersoon hield.

— Ik ken Frans zei een jongeling en hij gaf hortend en stotend een verslag van 't gebeurde.

— Ah! ge zoekt de rovers op, ge zijt dapperder dan enige maanden geleden! hernam Cartouche. In naam der Republiek gelast ik u ons te vergezellen, wij zullen u aanvoeren.

— Wij vragen niet beters, mijnheer de overste, antwoordde de Vlaming. En hij vertaalde de beslissing voor zijn gezellen.

HEG LEEMANS

11

BAKELANDT

DE PRINS VAN ORANJE

— Peer, zeg hem dat er nog uitgegaan zijn, sprak een der boeren
Peer deed het.

— A la bonheur! zei Cartouche. Als de boeren ons helpen, zal dat gespuis
achtervolgd worden! Maar ik ben niet gewoon te stappen. In naam der Republiek
eis ik drie paarden op voor deze tocht. een voor elk van ons.

— Ik zal ze bij Dobbelaere gaan lenen! riep Peer.

— A la bonheur! Spoed u! Neem twee mannen mee!

Weldra keerden de drie afgezondenen terug.

Cartouche, Bakelandt en Daneel stegen te paard.

— Wij slaan de richting van Oostende in! riep de eerste. Vijf uwer aan elke
kant door de bossen! Wij houden de grote weg! En ieder doe zijn plicht.

De groep vertrok. Terwijl de boeren in de bossen waren, fluisterde Cartouche:

— Straks in vliegende vaart! Maar eerst rijden we wat heen en weer!

Volgens dit plan gingen de bandieten te werk. Eindelijk renden ze voort langs
de grote weg.

— We kunnen met die paarden niets doen, zei Bakelandt. toen de schelmen
ver genoeg waren om af te stijgen.

— Verkopen! stelde Cartouche voor.

— Neen, ze zouden ons kunnen verraden. Hier heb ik geen helpers... ten
minste op 't ogenblik niet... 'k ben bezig de bende opnieuw in te richten.

— Welnu, dan laten we de dieren lopen!

De paarden werden in vrijheid gelaten en de rovers trokken eerst 't veld en
dan 't bos in.

— Zijt ge tevreden over mijn proefstuk? vroeg Cartouche op fiere toon.

— Ge zijt een felle kerel, zei Bakelandt vol eerbied.

— Ah, ge meende, dat ik een nietwaard was, omdat ik nog niet ver bekend
ben. Maar zoals ik u zei, beschik ik over te weinig mannen.

— Zijn de mensen dan zo braaf in uwe streek? vroeg Daneel lachend.

— De streek is niet zo dicht bevolkt als hier. Zie, Bakelandt, ge stelde enige
uren geleden voor, ernstig te spreken bij drank, tabak en vuur.

— Ja, maar ge wilde eerst tonen wie ge waart.

— En zijt ge tevreden?

— Volkomen!

— Ge wilt een verbond sluiten?

— Ja, maar 'k moet uw voorwaarden kennen.

— Ik wil gaarne met u drinken en roken... maar ik behoef zolang niet te
wachten om u mijn plan mee te delen. Ik heb grote aanslagen in de zin: de
stadskas van Antwerpen plunderen, rijke herenwoningen te Mechelen en Lier
en daarvoor heb ik meer mannen nodig. Ik stel u voor dat samen te doen en de
buit te delen!

— En dat neem ik aan! verzekerde Bakelandt.

— Hebt ge mijn hulp nodig hier, dan kunt ge natuurlijk op mij rekenen!

— Top! Er moet een sneldienst bestaan tussen West-Vlaanderen en 't Ant-
werpse... 't Geuzenbos hier... en hoe heet uw hoofdkwartier ook weer?

— De Pijpelheide.

— Bossen?

— Ja, en heide en moerassen. Een streek die ieder schuwt.

— Zijt ge tevreden over mijn proefstuk ? vroeg Cartouche op fiere toon.

— En hoeveel man telt uw bende ?

— Och, kerels, die ik voor alles gebruiken kan, maar een tiental ! Halve gasten en leerjongens genoeg. Maar hiermee kan ik bijvoorbeeld geen stadskas van Antwerpen gaan plunderen.

— Ik heb ook van die zwakkelingen. Ze zijn gevaarlijk, ik houd ze goed in 't oog.

— 't Is nodig ook.

— Als ge wilt zal ik u morgenavond eens tonen hoe ik die behandel.

— **Accoord.**

— **Welnu, we spreken over onze plannen nader. We zijn verbonden, Cartouche!**

— **Ja, Bakelandt!**

En beide ellendelingen drukten elkander de rechterhand

't Was een handslag die veel ellende over over Vlaanderen en de Kempen brengen zou.

En Bakelandt, getroffen door Cartouche's stoutmoedigheid, die de zijne nog overtrof, besloot ook feller op te treden!

De boeren van Wijnendale zochten te vergeefs, ook de gezellen der vermeende Fransen. En toen allen laat bij de hoeve terug waren en Peer alles verteld had, toen begreep men 't gebeurde.

Bakelandt en zijn gezellen waren de vermeende gendarmen geweest. Daarover viel niet meer te twijfelen.

En ieder ging met angst naar huis terug.

Neen, de rovers waren niet gevlucht!

Een der groepen had Seppens tijk gevonden.

Die vermoorde vrouw... Seppens dood... de diefstal.. 't was een geweldig begin, en velen vreesden dat het slechts een voorspel zou zijn van wat er komen moest.

's Morgens bracht men Dobbelaere zijn paarden terug Men had ze dolend op het veld gevonden.

DE PIJPELHEIDE

Pijpelheide is een klein maar net gehucht bij Heist-op-den-Berg.

Maar ruim honderd jaar geleden, bestond die plaats nog niet. Daar zag men de barre heide met uitgestrekte moerassen en de vlakke werd afgewisseld door dichte dennenbossen.

't Vrijbos is ook grotendeels verdwenen.

Waar slechts een dertigtal jaren geleden, halfnaakte kinderen de reizigers geld afbedelden, waar ellendige hutten stonden van arme bezembinders, daar verrijzen nu flinke dorpen.

De Pijpelheide was in de tijd, waarvan wij vertellen, de laatste jaren der 18de eeuw, het hoofdkwartier van een bende rovers, die alom schrik verwekten.

De Fransen hadden ook ginder evenals in Vlaanderen een bestuur ingericht, dat zwaar op boeren en burgers drukte, en armoede deed ontstaan in vele hutten. Velen, tot wanhoop gebracht, stallen 't voedsel dat ze niet meer verdienen konden en zonken van kwaad tot erger.

De dieven verenigden zich, vormden een welingerichte bende en hadden tot hoofdman Mathijs Verbinnen, die aldra de bijnaam Cartouche kreeg, naar de sluwe, stoutmoedige Parijse dief.

De Franse gendarmen hadden de kapitein aldus herdoopt, wel een bewijs, dat ze in hem een geduchte tegenstander vonden.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
RAFFELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955